

Arrest

nr. 186 821 van 15 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 15 mei 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het gevolg van een asielaanvraag die verzoekster in België heeft ingediend, en verklaart dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van een asielaanvraag die aan Portugal zou toekomen. Ze luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF

MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : N(...) M(...)

voornaam : C(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Angola

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Portugal toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 21.12.2016 asiel in België. Wat haar identiteits- en reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar identiteitskaart voor.

De betrokkene, staatsburger van Angola, werd gehoord op 24.02.2017 en verklaarde dat ze Angola op 24.08.2016 verliet om met het vliegtuig via Frankrijk naar Portugal te reizen. Ze gaf aan tot 12.12.2016 bij een onbekende vrouw op een voor haar onbekende plaats te hebben doorgebracht om vervolgens via enkele voor haar onbekende landen naar België door te reizen om dezelfde dag aan te komen. In België diende de betrokkene op 21.12.2016 een asielaanvraag in.

Raadpleging van de visa-databank toonde aan dat de betrokkene een Schengen-visum type C aanvraag bij de Portugese consulaire diensten in Luanda (Angola) en dat dit visum afgeleverd werd op 02.08.2016, geldig van 02.08.2016 tot 15.09.2016.

Op basis van dit visum werd op 01.03.2017 een verzoek tot overname gericht aan de Portugese instanties, die op 28.04.2017 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België, en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze geen specifieke reden had om voor België te kiezen. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Portugal omdat de Angolese regering banden heeft met Portugal en ze haar gezegd hebben dat ze beter geen asiel kon vragen in Portugal, maar dit beter in België te doen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die

lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Portugal een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Portugal die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan dat ze bezwaar had tegen een mogelijke overdracht aan Portugal, omdat de Angolese regering naar eigen zeggen banden heeft met Portugal en ze haar hadden aangeraden asiel te vragen in België in plaats van in Portugal. Gevraagd naar wie 'ze' zijn, gaf de betrokkene aan dat het om de regering ging, meer specifiek de minister van petroleum. Gevraagd naar verdere toelichting, gaf ze aan dat deze minister een dame de opdracht heeft gegeven om dit tegen haar te zeggen. De betrokkene verklaarde verder dat ze niet voor de reis hoefde te betalen, omdat de vrouw met wie ze reisde alles betaalde, aangezien zij lid is van de regeringspartij van Angola. Gevraagd naar verdere toelichting, gaf ze aan dat de Angolese regering dit deed omdat ze het slachtoffer was geworden van een verkrachting van diezelfde regering uit.

Dienaangaande wijzen we er op dat de betrokkene zich uitdrukte in algemeen vage bewoordingen en een uitermate onsamenhangend en merkwaardig verhaal brengt. De betrokkene reikt geen enkel element aan dat er op wijst dat in geval van een overdracht aan Portugal zij geconfronteerd zal worden met omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Portugal zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Portugal niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

Portugal ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Portugal het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Portugal onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Portugese autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Portugal kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Portugal stemde op 28.04.2017 in met ons verzoek voor de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013. We benadrukken dat de instemming van Portugal impliceert dat de betrokkene na overdracht in Portugal een asielaanvraag kan indienen indien zij dat wenst en zij in haar hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. De Portugese instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet

verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Portugal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

De Portugese autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Verder zijn we van oordeel dat het feit dat in Portugal, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonbaar dat personen, die aan Portugal worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat mogelijk opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Portugal is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Portugal een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Portugese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Portugese autoriteiten (4)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.2.1. In haar enig middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de Opvangrichtlijn), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

C. Grieven

1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat

“Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

*Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat
"Het verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen
Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende
behandelingen of bestraffingen*

*De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische
samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke en vernederende
behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste
rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM
21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218) .*

*Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar
een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin III-verordening een probleem ten aanzien
van artikel 3 EVRM kan opleveren.*

*Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden
gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-
vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan
behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden- houdt artikel 3 van
het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat- land te verwijzen (EHRM 4 december
2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66; RW 22 november 2011 (arrest nr.
70.385).*

*Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te
gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van
bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en
met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december
2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991,
Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).*

*Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt
verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig
van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM
21 januari 2011, M. S. S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54;
EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-
100 ; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).*

*Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert
dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte
behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij
aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te
nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië,
§ 132; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).¹*

*In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere
kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van
artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.*

*Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in
het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van
bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei
2007 Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr., 70.385)).*

*Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen
asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig
kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de
opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen
om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende
behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).*

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudence van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar zij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (ERHM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 2-1 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) stelt dat "De lidstaten houden in hun nationale recht tot uitvoering van deze richtlijn rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking".

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat "

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn, zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van . eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;'

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen. die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen".

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat .een administratieve rechtshandeling op motieven- moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording 'van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

2.1. Uit een rapport (ECRI rapport over Portugal van 9 juli 2013 beschikbaar op www.Refworld.com p. 31 e.v.) blijkt dat Verzoeker in Portugal aan de volgende behandelingen zal worden blootgesteld aan :

(1) Toename van asielaanvragen waarop het Portugees asielsysteem en de Portugese asielstructuur niet op voorzien is en dat zich vertaalt in een negatief impact op de lengte van de procédure en op de opvangcapaciteiten;

(2) Zich te bevinden in detentie;

(3) Zich te bevinden in een overbevolkt opvangcentrum;

(4) Geen opvang of behuizing te hebben als asielzoeker;

3. In onderhavig geval zou verzoeker in Portugal een alleenstaande getraumatiseerde vrouw zijn met een kwetsbaar profiel. In het licht van onder meer de informatie (aangehaalde rapport) die hierboven werd uiteengezet zal Verzoeker ingeval van verwijdering naar Portugal worden blootgesteld aan :

(i) inadéquate . opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;

(ii) geen opvang of accommodatie krijgen ;

(iii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn ;

(iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaappleaats zonder enig vooruitzicht op verbetering van haar situatie ;

(v) geen financiële steun en inadéquate levensstandaard

(vi) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn ;

(vii) heel beperkte levensomstandigheden ;

(viii) onmogelijkheid tot sociale integratie ;

(ix) gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg;

(x)geen plaats hebben als getraumatiseerde vrouw in aan opvangcentrum en dus als kwetsbaar persoon geen adequate opvang hebben;

Bovendien stelt de bestreden beslissing zelf dat er in Portugal problemen zijn betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Portugal.

De bestreden beslissing haalt zelf geen mensenrechtenrapporten aan waaruit objectief zou kunnen blijken dat er in Portugal adequate opvang zou bestaan voor verzoeker.

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vluchteling die ernstig getraumatiseerd is ten gevolge van verkrachting tot een kwetsbare groep in het kader van de Dublin-III-verordening, die in Portugal blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij is inzake niet genoeg nagegaan of er in het specifieke geval van Verzoeker problemen inzake opvang zouden kunnen bestaan, dit gelet op de beperkte informatie in haar bezit. Immers de bestreden beslissing onderzoekt de individuele EVRM gevolgen voor Verzoeker niet afdoende,

Dat Verzoeker niet verzekerd is van opvang bij een eventuele terugkeer en dat deze opvang bovendien ook zeer beperkt zou kunnen zijn in de tijd.

Dat in casu moet worden gewezen op het kwetsbaar profiel van Verzoeker, niet alleen ten gevolge van de traumatische gebeurtenissen ten gevolge van verkrachting, maar eveneens gekenmerkt door haar status als alleenstaande vrouw in Portugal.

Inderdaad verzoeker zou als alleenstaande getraumatiseerde vrouw (ten gevolge van haar verkrachting in Angola) in Portugal behoren tot de catégorie van personen met een kwetsbaar profiel.

Er werd geen rekening gehouden met de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker die zij als alleenstaande getraumatiseerde vrouw in Portugal zou kennen ten gevolge van de traumatische ervaringen ingevolge de verkrachting die zij voorafgaandelijk heeft meegemaakt.

Er werden aldus geen individuele garanties bekomen dat verzoeker niet zal belanden in een situatie die strijdig is met artikel 3 EVRM. Er werd geenszins nagegaan in welke persoonlijke situatie verzoeker als kwetsbare vrouw zou terechtkomen nu er niet, wordt vermeld naar welk centrum/gebied/regio zij zou worden gezonden en of daar aan haar persoonlijke noden(zou kunnen worden voldaan).

Verzoeker vertoont inderdaad een bijzondere kwetsbaarheid ingevolge haar getraumatiseerde toestand ten gevolge van de verkrachting in Portugal waardoor zij nood heeft aan psychologische opvang en bijzondere opvang.

Er werd door DVZ niet ernstig gepeild naar de verkrachting of getraumatiseerdheid. Er dient verder te worden opgemerkt dat DVZ echter verder had moeten peilen naar verkrachting waarvan zij melding heeft gemaakt aan DVZ nu in artikel 21 van de Opvangrichtlijn verkrachte vrouwen specifiek worden aangemerkt als kwetsbare personen. Om aldus uit te maken of verzoeker een kwetsbaar profiel heeft had DVZ de concrete omstandigheden moeten nagaan van de verkrachting. Daarenboven had DVZ. Moeten vaststellen dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft en kon DVZ zich niet tevreden stellen bij het louter akteren dat verzoeker verkracht werd.

Met andere woorden, DVZ heeft geen deugdelijk onderzoek gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te komen en heeft de in aanmerking komende belangen niet op een juiste wijze afgewogen om tot een weloverwogen besluit te komen. Immers, DVZ peilde niet of verzoeker een kwetsbaar profiel zou kunnen hebben, er werd door DVZ immers niet nagegaan in welke omstandigheden verzoeker verkracht werd hoewel artikel 21 van de opvangrichtlijn duidelijk stelt dat verkrachte vrouwen als kwetsbaar persoon moeten worden beschouwd.

Verzoeker zou zoals gezegd in Portugal een alleenstaande vrouw zijn met een kwetsbaar profiel nu zij in Angola werd verkracht waardoor zij psychische schade heeft geleden en waarvoor er geen vangnet bestaat in Portugal. Bovendien zijn er geen individuele garanties of zelfs algemene garanties dat verzoeker in Portugal de nodige toegang zal hebben tot adequate opvang en begeleiding om haar psychisch leed.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de persoonlijke kwetsbare situatie van Verzoeker en onvoldoende is ingegaan op ernstige tekortkomingen in het opvangsysteem voor kwetsbare personen in Portugal en over de opvang voor asielzoekers in het algemeen. Overbevolking gaat immers gepaard met gebrek aan privacy in het opvangcentrum en de samenwoning van mannen en vrouwen in dezelfde units. Overbevolking in Portugese opvangcentra wordt dan ook door de bestreden beslissing niet betwist. Dat aangezien de feiten van verkrachting die verzoeker heeft meegemaakt en dat ze in een overbevolkt centrum zal belanden in veel te kleine ruimtes waar mannen en vrouwen niet van elkaar worden gescheiden en zonder enige privacy zal moeten verblijven en zonder geen enkele garantie op psychologische of mentale bijstand als een onmenselijke en vernederende handeling beschouwd moet worden.

Uit arrest Tarakhel volgt nochtans dat het onderzoek in asioldossiers waar een Dublinoverdracht wordt bevolen met de grootste omzichtigheid moet gebeuren. Verzoeker maakt aannemelijk dat zij specifieke noden heeft op materieel fysiek of psychologisch vlak en dat in casu geen bijkomende concrete en individuele- waarborgen werden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zou worden opgevangen in Portugal,

Hierboven werd nochtans aangetoond dat het ingeroepen risico voor verzoeker naar Portugal een individueel karakter kent dat concreet is.

Dat verwerende partij bijgevolg niet genoeg motiveert. Te meer gelet op de zekere kwetsbaarheid van Verzoeker. Verwerende partij heeft nagelaten zich te vergewissen van verzoekers kwetsbare profiel en bijzondere noden/ en had bijkomende garanties dienen te vragen.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Portugal zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. De bestreden beslissing beperkt zich tot het stellen van kritische kanttekeningen bij bepaalde aspecten van de opvang in Portugal zonder dit concreet op het geval van Verzoeker toe te passen.

Echter uit de hierboven beschreven situatie van verzoeker blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Portugal zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen afdoende feitenbevinding. Er werd niet weergegeven in welk gebied of stad Verzoeker concreet zou worden opgevangen in Portugal, waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat Verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

4. *Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker als kwetsbaar persoon, in Portugal een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel EVRM . In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Portugal te verwijzen. Indien België Verzoeker naar Portugal verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM.*

5. *Uit al het bovenstaande volgt dat de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, schendt."*

2.2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De door verzoekster geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur hebben alle betrekking op de beoordeling van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling dat zij zou kunnen lopen in gevolge een overdracht aan de Italiaanse asielinstanties en betreffen dus de beoordeling van het risico van de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Portugal te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekster erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het

nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekster om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Verzoekster verwijst naar een ECRI-rapport uit maart 2013 om het standpunt dat zij een risico loopt op een schending op een onmenselijke of vernederende behandeling bij overdracht naar Portugal.

De Raad is van oordeel dat uit dit rapport geen risico op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest blijkt. Het rapport, dat in het algemeen handelt over discriminatie, racisme en intolerantie, schetst een overwegend positief evoluerend beeld van de situatie van asielzoekers in Portugal. Een kanttekening werd geplaatst bij de situatie van asielaanvragen die aan de grens worden ingediend. Verzoekster bevindt zich echter niet in zulk een geval nu zij als Dublinterugkeerder zal worden opgevangen door de Portugese autoriteiten, hetgeen ook blijkt uit het document van het departement Asylum and Refugees van de Portugese Immigration and Borders Service van 2 mei 2017. In dit stuk aanvaardt Portugal de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag en worden de Belgische autoriteiten gevraagd om minstens 4 werkdagen vooraf te verwittigen van de transfer, die moet plaatsvinden tussen 9u en 14u en om kennis te geven van datum, tijd en vluchtnummer. Hieruit blijkt de bereidwilligheid van de Portugese autoriteiten om verzoekster op te vangen. Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekster aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Portugal. Zij toont in ieder geval niet met concrete actuele argumenten aan dat daar anders over moet worden gedacht.

Ten tweede wordt in het rapport gewezen op het feit dat het enige opvangcentrum voor vluchtelingen gedurende een zekere tijd overbevolkt was omdat asielzoekers er langer bleven dan de bedoeling was omdat de ontvankelijkheidsprocedure langer dan gepland aansleept. Verder wordt ook verwezen naar het feit dat eens ze worden toegelaten tot de procedure en de aanvraag dus ontvankelijk is geworden, de asielzoekers een uitkering en huisvesting moeten krijgen zodat zij het centrum kunnen verlaten. De problemen op dat vlak zorgden er gedurende een tijd in 2011 en 2012 voor dat ook om deze reden asielzoekers veel langer in het centrum bleven, met een overbevolking tot gevolg, maar er wordt melding gemaakt van een overeenkomst dankzij de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten die ervoor zorgde dat de overheid haar verplichtingen voor asielzoekers met een ontvankelijk verklaarde asielaanvraag zou nakomen zodat het opvangcentrum terug uitsluitend asielzoekers in de ontvankelijkheidsprocedure zou kunnen opvangen.

Ook voor het overige wordt enkel op positieve evoluties en vaststellingen gewezen, zodat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij om redenen van inadequate opvang- of levensomstandigheden een risico zou lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hetgeen zij opsomt onder de punten (i) tot en met (x) kan dan ook geenszins worden gelezen in het rapport in zoverre dat op haar situatie moet worden toegepast. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf stelt dat er in Portugal problemen zijn betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers, toont zij niet aan dat daar anders over moet worden gedacht; De verwerende partij heeft immers op genuanceerde wijze geoordeeld *“van oordeel [te zijn] dat het feit dat in Portugal, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoont dat personen, die aan Portugal worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat mogelijk opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Portugal is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.”*

Verzoekster maakt prima facie niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Portugal zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Portugal, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekster.

Verzoekster stelt hieromtrent dat zij een bijzondere kwetsbaarheid heeft als alleenstaande vrouw die omwille van een verkrachting in Angola getraumatiseerd is en stelt dat de verwerende partij niet ernstig heeft gepeild naar de verkrachting of de getraumatiseerdheid en dat er dienvolgens geen individuele garanties werden gevraagd naar adequate opvangmogelijkheden in Portugal, hoewel artikel 21 van de Opvangrichtlijn duidelijk stelt dat verkrachte vrouwen als kwetsbare personen moeten worden beschouwd. Zij verwijst naar het arrest Tarakhel van het EHRM en betoogt dat zij aannemelijk maakt dat

zij bijzondere noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak waarmee geen rekening werd gehouden en waarover niet werd gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt, omtrent de individuele omstandigheden van verzoekster, onder meer als volgt gemotiveerd:

“Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België, en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze geen specifieke reden had om voor België te kiezen. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Portugal omdat de Angolese regering banden heeft met Portugal en ze haar gezegd hebben dat ze beter geen asiel kon vragen in Portugal, maar dit beter in België te doen.”

En

“Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan dat ze bezwaar had tegen een mogelijke overdracht aan Portugal, omdat de Angolese regering naar eigen zeggen banden heeft met Portugal en ze haar hadden aangeraden asiel te vragen in België in plaats van in Portugal. Gevraagd naar wie 'ze' zijn, gaf de betrokkene aan dat het om de regering ging, meer specifiek de minister van petroleum. Gevraagd naar verdere toelichting, gaf ze aan dat deze minister een dame de opdracht heeft gegeven om dit tegen haar te zeggen. De betrokkene verklaarde verder dat ze niet voor de reis hoefde te betalen, omdat de vrouw met wie ze reisde alles betaalde, aangezien zij lid is van de regeringspartij van Angola. Gevraagd naar verdere toelichting, gaf ze aan dat de Angolese regering dit deed omdat ze het slachtoffer was geworden van een verkrachting van diezelfde regering uit.

Dienaangaande wijzen we er op dat de betrokkene zich uitdrukte in algemeen vage bewoordingen en een uitermate onsamenhangend en merkwaardig verhaal brengt. De betrokkene reikt geen enkel element aan dat er op wijst dat in geval van een overdracht aan Portugal zij geconfronteerd zal worden met omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Portugal zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Portugal niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.”

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat zij had aangevoerd verkracht te zijn, maar dat deze verklaringen niet meer zijn dan algemene en vage bewoordingen in een onsamenhangend verhaal. Daarenboven wordt ook verwezen naar het feit dat verzoekster zelf verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Dat geen rekening zou zijn gehouden met haar verklaringen in het licht van een mogelijk kwetsbaar profiel, kan dan ook niet worden bijgetreden. Een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn in ieder geval op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

Het komt aan verzoekster toe om met concrete elementen aan te tonen dat de verwerende partij haar verklaringen dienaangaande op kennelijk onredelijke wijze zou hebben beoordeeld, maar zij blijft daartoe in gebreke: zij legt geen enkel stuk voor dat haar beweringen zou kunnen staven, en het loutere feit dat zij blijft vasthouden aan haar verklaringen zonder meer, is niet van aard om aan te tonen dat de verwerende partij in haar geval individuele garanties had moeten vragen van de Portugese asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S./Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E./Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). Zij wijst dan wel op traumatische gebeurtenissen die haar psychische schade hebben toegebracht, maar er kan niet aan voorbij worden gegaan dat zij één en ander slechts poneert, en niet aantoot. In casu klemmt dit des te meer nu zij zelf heeft verklaard geen gezondheidsproblemen te hebben. Ten overvloede valt ook niet in te zien om welke reden zij een visum vroeg bij de Portugese consulaire diensten terwijl zij tijdens haar

verhoor aangaf bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Portugal omdat de Angolese regering banden heeft met Portugal.

Verder moet erop worden gewezen dat een alleenstaande vrouw op zich niet per definitie als een kwetsbaar profiel wordt beschouwd. Dit blijkt niet uit de rechtspraak van het EHRM en evenmin uit artikel 21 van de Opvangrichtlijn. Een alleenstaande vrouw is in deze bepaling niet opgenomen in de opsomming van kwetsbare personen. Ook al gaat het niet om een exhaustieve opsomming, toch is het minstens een indicatie dat minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking als kwetsbare personen worden beschouwd. Aangezien hiervoor al is gebleken dat verzoekster zich heeft vergenoegd met loutere beweringen aangaande haar vermeende kwetsbaar profiel, zonder ook maar iets aan te tonen, kan dit niet worden aangenomen.

Gelet op het bovenstaande dient *prima facie* te worden vastgesteld dat de verzoekster noch met haar verwijzing naar het ECRI-rapport noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt. Evenmin toont zij aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke, dan wel willekeurige wijze heeft gehandeld om tot de bestreden beslissing te komen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod op willekeur en de materiële motiveringsplicht blijkt *prima facie* niet, net zomin als een schending van artikel 21 van de Opvangrichtlijn.

De Raad stelt ten slotte vast dat waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, ze niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.2.3. Het enige middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

A. WIJNANTS